

Una novel·la de
Salvador Macip

www.macip.org
www.macip.org/llobres/reimon/

**MOSTRA
GRATUÏTA!**

U

Així és com m'agradaria que comencés la meua història. Estem al mig de Manhattan, una avinguda amb les voreres plenes de gent anant i venint i esquivant-se els uns als altres sense dir-se cap paraula. És de bon matí, però la ciutat ja fa estona que està en marxa. Els maletins de pell negra es barregen amb les bosses de les botigues de moda i les motxilles dels turistes, les presses amb els badocs, i els dòlars amb les mans esteses demanant almoïna. Els taxis omplen el carrer com una estora groc canari. Els conductors intenten inútilment desfer l'etern embús del *midtown* a cops de clàxon, creant així la simfonia habitual dels carrers de

Nova York. En una cantonada, uns obrers hi contribueixen devotament amb l'enrenou dels seus martells pneumàtics.

La banda sonora d'un dia feiner que comença a la ciutat que mai no descansa.

Una vella d'aspecte agradable arrossega la seva neta de la mà, impassible entre el caos que l'envolta, segurament cap a l'escola. Primer pla de la nena: porta una nina a l'altra mà. No deu tenir més de quatre anys i és la típica cara pigada que veus als anuncis de cereals, on tota la família s'aixeca de bon humor i esmorza qualsevol potinga de coloraines, directament de la caixa al bol de llet. La nina se li cau a terra per culpa d'un borinot vestit d'Armani que camina parlant per telèfon sense fixar-se massa on posa els peus. L'executiu segueix el seu camí sense immutar-se i a la nena li entren ganes de plorar. Es para a recollir la nina.

Llavors els colors de la ciutat, els blaus profunds, els grisos asfalt, els vermells cridaners i els verds irreal, fugen de sobte dels edificis, de les persones, dels arbres, com si una

gran onada de lleixiu estigués rentant els carrers. En unes mil·lèsimes, els límits dels objectes es difuminen i tot el decorat es converteix en una sola bola blanca, gegantina, insaciable, que creix i creix fins empassar-se tot el que té al seu voltant. A la nena no li dóna ni temps d'aixecar el cap per veure què passa. Sorgida del no-res, una explosió prou intensa per ensorrar un bloc de cases sencer s'empassa un bocí de la ciutat abans que ningú no pugui sentir el soroll eixordador de l'esclat. Tota l'escena rutinària que hem vist abans es converteix en una pluja de runes sobre un mar de flames en menys d'un segon.

Els cossos salten empesos per l'ona expansiva i s'envesteixen els uns els altres com si ara estiguessin caminant sobre una vorera intangible però no per això menys transitada. El metall dels cotxes i els fanals es fon seguint els capricis artístics de l'atzar mentre els arbres, com la carn i els ossos, es converteixen simplement en munts de cendra. L'ordre meticulós de les estructures urbanes deixa

pas a les deformitats més anàrquiques i tot signe de vida s'esborra en un instant ple de fum. De l'àvia i la nena només queda la pròtesi de titani del fèmur de la vella, que es veu que pot aguantar tranquil·lament aquesta mena d'explosions. La trobaran els de la policia l'endemà a mig quilòmetre de distància quan comencin els treballs de rescat. Inútils, perquè no hi haurà supervivents.

Aquí van els títols de crèdit, amb una cançó enganxosa de fons. Un rap, és clar, amb un ritme saturat de baixos fent vibrar els altaveus. Podríem continuar amb les imatges d'un concert, per exemple: cossos suats saltant al ritme obsessiu de la caixa de ritmes, tots corejant les lletres de les cançons com si fossin les veritats més importants mai dites.

Passés el que passés segur que tindriem l'audiència ja intrigada per saber com es va d'un poble perdut de Califòrnia a un estadi farcit de fans embogits i a una bomba al cor de Nova York en poc més de vint anys. El Roger diu que no, que

així no és com s'expliquen les històries, que cal nosequè d'una certa coherència argumental i que a més no es pot anar matant velles i nenes d'un bon principi perquè al públic no li agrada aquesta mena de violència. Altres tipus potser sí, però aquesta no: vells i nens són sagrats, ho diu alguna llei no escrita del bon gust. Ja veus. Li contesto que com que és la meva història l'escric a la meva manera i que es calli. Bé, no l'escric jo, l'escriu ell, és cert, però vam quedar que manava jo, aquest era el tracte, així que s'ha d'aguantar i posar en paraules maques tot el que jo li expliqui, ni que sigui una àvia saltant pels aires al primer capítol. Remuga però seguim endavant.

Llegiu la continuació a **El Rei del Món** (Cruïlla), a les
millors llibreries catalanes a partir del

13 de novembre de 2007